

АГАТА КРИСТИ СЛУЧАЯТ СЪС СЪВЪРШЕНАТА ПРИСЛУЖНИЦА

Превод от английски: Божидар Илиев, 1995

chitanka.info

— Ако нямате нищо против, госпожо, може ли да поговорим за миг?

За един страничен слушател тази молба би прозвучала абсурдно, тъй като Една — малката прислужница на мис Марпъл, всъщност вече говореше със своята господарка.

Знаейки, че този израз е идиом и не би следвало да се тълкува буквално, мис Марпъл насърчително каза:

— Разбира се, Една, влез и затвори вратата. Какво има?

Една послушно затвори вратата, приближи се към мис Марпъл, замачка с пръсти крайчеца на престилката си и преглътна веднъж-дваж.

— Да, Една? — окуражи я мис Марпъл.

— О, госпожо, ако нямате нищо против, става въпрос за моята братовчедка Глади.

— Боже мой! — възкликна мис Марпъл веднага допусна най-лошото, но уви, често най-логичното предположение. — Не... е в беда, нали?

Една побърза да я успокои:

— О, не, госпожо, нищо такова. Глади не е такова момиче. Просто е много разстроена. Виждате ли, тя си загуби работата.

— Боже мой, съжалявам за това. Тя работеше в Олд Хол, при госпожица... госпожиците Скинър, нали?

— Да, госпожо, точно така, госпожо. И Глади е много разстроена от това... наистина...

— Да, но преди Гладис доста често сменяше работните си места, нали?

— О, да, госпожо. Глади винаги е обичала разнообразието, наистина. Тя все не успява да се задържи на едно място, ако разбирате какво искам да кажа. Но досега все тя е предизвестявала за своето напускане.

— А този път е обратното, така ли? — попита сухо мис Марпъл.

— Да, госпожо, и Глади е ужасно притеснена.

Мис Марпъл изглеждаше леко изненадана. Доколкото си спомняше Гладис, която от време на време в почивните си дни идваше да пие чай в кухнята, тя беше вечно засмяно момиче с непоклатимо уравновесен характер.

Една продължи:

— Разбирате ли, госпожо, става дума за начина по който е станало и затова как е реагирала мис Скинър.

— Как — търпеливо запита мис Марпъл — е реагирала мис Скинър?

Този път Една успя да изсипе наведнъж всичко, което знаеше.

— О, госпожо, това е такъв шок за Глади. Видите ли, една от брошките на мис Емили изчезнала и тя вдигнала нечувана врява. Разбира се, на никого не би му се харесало подобно нещо. Много е неприятно, госпожо, ако разбирате какво искам да кажа. Глади им помогнала да претърсят навсякъде, а после мис Лавиния каза, че ще се обърне към полицията. И ето че брошката се появила, забутана чак в дъното на едно чекмедже от тоалетката и Глади бе много доволна, че са я намерили. А на другия ден, не щеш ли, се счупила една чиния и мис Лавиния веднага скочила и каза на Глади, че до месец ще трябва да напусне. Глади мисли, че това не е заради чинията, а заради това, че мис Лавиния просто си е търсела повод да я изгони. Сигурно заради брошката, защото те мислят, че Глади я е взела и като споменали за полицията, я върнала. Глади не би направила такова нещо, никога не го е правила и сега знае, че това ще се разчуе и ще й излезе име, а това, знаете, е много сериозно нещо за едно момиче, госпожо.

Мис Марпъл кимна. Въпреки че не харесваше особено самонадеяната и своенравна Гладис, тя беше сигурна в честността ѝ и можеше прекрасно да си представи, колко много я е разтревожило всичко това.

Една тъжно рече:

— Предполагам, госпожо, че нищо не можете да сторите? Глади е толкова разтревожена.

— Кажи ѝ да не става глупава — отривисто рече мис Марпъл. — Ако не е взела брошката, в което аз съм уверена, няма причина да се безпокои.

— Това ще се разчуе — унило додаде Една.

— Аз... ъ-ъ-ъ... ще ходя натам следобед — каза мис Марпъл. — Ще си поговоря с госпожица Скинър.

— О, благодаря ви, госпожо! — възкликна Една.

Олд Холд беше голяма викторианска къща, заобиколена от дървета и голям парк. Понеже се бе оказало, че тя не може нито да бъде продадена, нито пък давана под наем, един хитър предприемач я

бе разделил на четири апартамента с централно отопление, а „дворът“ можеше да се ползва от всички наематели. Експериментът се бе оказал успешен. Една богата и ексцентрична стара дама заедно с прислужницата си заемаше единия от апартаментите. Тя обичаше птиците и всеки ден се любуваше на пернатите, които се събираха да се хранят. Втория апартамент държеше пенсиониран индийски съдия със съпругата си. Една съвсем млада новобрачна двойка държеше третия, а в четвъртия само преди два месеца се бяха настанили две моми на име Скинър. Наемателите се отнасяха доста хладно един към друг, тъй като нямаха нищо общо помежду и. Хазяинът бе заявил, че това е чудесно. Той се страхувал, че при по-приятелски отношения ще последват разпри и отчуждения, а после ще започнат непрекъснато да се оплакват един от друг.

Мис Марпъл познаваше всички наематели, макар и съвсем бегло. По-възрастната Скинър — мис Лавиния, можеше да бъде наречена „по-дейния член на компанията“, докато мис Емили — по-младата, прекарваше повечето време в леглото, оплаквайки се от различни болести, които, според общественото мнение в Сент Мери Мийд, бяха силно преувеличени. Единствено мис Лавиния вярваше безрезервно в мъченичеството на сестра си и в мълчаливото ѝ страдание, затова с готовност изпълняваше поръчките ѝ, обикаляйки селото, за да достави това, което сестра ѝ най-внезапно пожелаеше.

Според хората от Сент Мери Мийд, ако мис Емили страдаше и наполовина от това, което казваше, отдавна щеше да извика доктор Хейдок. Но когато ѝ намекнаха за това, тя високомерно бе притворила очи и бе промърморила, че нейният случай никак е бил прост и най-добрите специалисти от Лондон си били блъскали главата с него. После бе добавила, че някакъв чудесен доктор я подлагал на едно изключително революционно лечение и тя се надявала, че здравето ѝ скоро щяло да се подобри. Нейният случай не можел да бъде разрешен от някакви си домашни лекари.

— Моето мнение е — беше казала прямата мис Хартнъл, — че тя постъпва съвсем разумно, като не вика доктор Хейдок. Милият доктор, какврто си е безцеремонен, веднага би ѝ казал, че ѝ няма нищо и би ѝ заповядал да стане от леглото и да престане да вдига врява напразно. Това би ѝ било от полза!

Мис Емили обаче, предпазвайки се от подобно деспотично лечение, продължаваше да си лежи на канапето, заобиколена от малки кутийки със странни лекарства и да отхвърля почти всичко, което е било сготвено за нея, настоявайки за нещо друго — обикновено такова, което трудно можеше да се намери или приготви.

Гладис отвори вратата на мис Марпъл. Изглеждаше потисната, отколкото мис Марпъл изобщо можеше да допусне. В дневната, представляваща една четвърт от бившия салон за гости, който бе разделен на трапезария, гостна, баня и помещение за прислугата, мис Лавиния стана, за да поздрави мис Марпъл.

Лавиния Скинър, висока, суха и кокалеста жена на около петдесет, имаше дрезгав глас, а държанието ѝ беше доста безцеремонно.

— Радвам се да ви видя — рече тя. — Емили е на легло, днес се чувства зле, бедничката. Надяваше се да ви види, това би я ободрило, но има дни, когато не е в състояние да се вижда с когото и да било. Бедната, тя е изключително търпелива.

Мис Марпъл любезно се съгласи. Основна тема на разговори в Сент Мери Мийд бе прислугата и не бе трудно разговорът да приеме тази насока. Мис Марпъл рече, че била дочула, задето това хубаво момиче Гладис Холис напускало.

Мис Ливиния кимна.

— Миналата сряда счупи нещо. Не може така.

Мис Марпъл въздъхна и рече, че в днешно време на всички им се налага да се примиряват с не дотам приятни неща. Било толкова трудно да накараш момичетата сега да идват в провинцията и да стават прислужници. Мис Скинър наистина ли смята, че ще бъде разумно да уволни Гладис?

— Зная, че трудно се намира прислуга — призна мис Лавиния. — Семейство Деверо си нямат и никак не е чудно, че все се карат, вдигат шум цяла вечер и ядат по всяко време. Това момиче изобщо не разбира от домакинство. Съжалявам съпруга ѝ. Семейство Ларкин също останали наскоро без прислуга. Разбира се, трябва да се има предвид характерът на индийския съдия и смахнатата му „чота хазри“, както той я нарича в шест сутринта, а мисис Ларкин все вдига врява. И затова никак не ми е чудно. Джанет на мис Кармайкъл е много

полезна, разбира се, въпреки че, по мое мнение, тя е ужасно опърничава и просто тормози старата дама.

— Тогава не смятате ли, че следва да промените решението си за Гладис? Тя наистина е добро момиче. Познавам цялото ѝ семейство — все честни и почтени хора.

Мис Лавиния поклати глава.

— Имам си причини — рече тя важно.

— Зная, че ви е изчезнала брошка — промърмори мис Марпъл, — и разбирам...

— А, така значи! Кой пък се е разприказвал? Предполагам, че момичето. Честно казано, убедена съм, че тя я е взела. После се уплашила и я е върнала, но разбира се, човек не бива да говори, без да е абсолютно сигурен. — Тя смени темата — Елате да видите Емили, мис Марпъл Сигурна съм, че ще ѝ се отрази добре.

Мис Марпъл покорно последва мис Лавиния, която почука на една врата и след като я поканиха да влезе, въведе гостенката си в най-хубавата стая от апартамента. Транспарантите бяха наполовина спуснати и светлината вътре бе оскъдна. Мис Емили лежеше на леглото и явно се наслаждаваше на сумрака и на незнайната си болест.

Мъждивата светлина я правеше да изглежда слаба и немощна. Част от пепеляворусата ѝ коса небрежно бе събрана на тила, а останалата падаше на къдрици. Общият вид напомняше за гнездо, с което никоя уважаваща себе си птица не би се гордяла. В стаята се долавяше лек аромат на одеколон, стари бисквити и камфор.

С полупритворени очи и слаб глас Емили Скинър обясни, че „днес бил един от лошите ѝ дни“.

— Най-лошото на една болест е — меланхолично изрече мис Емили, — че човек осъзнава какво бреме е за околните. Лавиния е толкова добра с мен. Лави, скъпа, неприятно ми е да ти създавам проблеми, но грейката не е приготвена така, както искам. Ако е много пълна, ми тежи, от друга страна, ако топлата вода е малко, изстива веднага.

— Съжалявам, скъпа, подай ми я. Ще отлея малко.

— Тъй и тъй ще отливаш малко, няма ли да е по-добре да я заредиш наново с топла вода? Предполагам, че нямаме сухари... не, не, няма значение. Мога да мина и без тях. А малко слаб чай с резенче лимон? Нямаме лимон? Не, наистина, не мога да пия чай без лимон.

Струва ми се, че млякото сутринта бе леко вкиснато и трябваше така да си изпия чая. Но няма значение, ще мина и без чай. Само дето се чувствам толкова отпаднала. Казват, че стридите били много хранителни. Чудя се дали бих могла да те помоля да купиш? Не, не, много трудно е да се намерят по това време на деня. Ще погладувам до сутринта.

Лавиния излезе от стаята, като неясно измърмори нещо за отиване с велосипеда до селото.

Мис Емили вяло се усмихна на гостенката си и отбеляза, че наистина ѝ е неприятно някой да се главоболи заради нея.

Същата вечер мис Марпъл каза на Една, че се бои, задето ходатайството ѝ не дало резултат.

Ала доста се притесни, когато разбра, че из селото вече се носят слухове за безчестната постъпка на Гладис.

В пощата я подхвана мис Уедърби:

— Скъпа Джейн, дали са ѝ писмена препоръка, в която описват колко отзивчива, въздържана и порядъчна била, но не казват нито дума за честността ѝ. Намирам го за показателно. Дочух, че имало някакъв проблем с една брошка. Мисля, че има нещо в тази работа, защото нали знаеш, човек не освобождава прислугата си ей така в днешно време, освен ако не е заради нещо наистина сериозно. Доста трудно ще си намерят друга сега. Момичетата просто няма да отидат в Олд Хол. Няма търпение да дойде почивният им ден, за да се приберат у дома. Ще видиш, че Скинър няма да си намерят друга и тогава, може би, онази ужасна хипохондричка ще трябва да се вдигне от леглото и да посвърши туй-онуй.

Какво бе разочарованието, когато цялото село научи, че госпожиците Скинър ангажирали от някаква агенция нова прислужница, която, според описанието, била истински образец за съвършенство.

— Беше ни горещо препоръчана и получихме отлична характеристика за трите ѝ години трудов стаж. Предпочитала да е в провинцията и на практика иска по-малка надница от тази на Гладис. Чувствам, че наистина сме изкарали късмет.

— Е, все пак — отбеляза мис Марпъл, след като научи тези подробности от мис Лавиния в рибния магазин, — изглежда прекалено хубаво, за да бъде истина.

После в Сент Мери Мийд се понесе мнението, че скъпоценната находка ще се откаже в последния момент и въобще няма да се яви.

Ала нито една от тези прогнози не се оправда и селото стана свидетел как местното съкровище на име Мери Хигинс слезе пред Олд Хол от такси на „Рийда“. Трябваше да се признае, че външният ѝ вид бе безупречен. Тя изглеждаше изключително порядъчна и бе облечена доста спретнато.

Когато мис Марпъл отново посети Олд Хол във връзка с разпределянето на местата в църквата по случай предстоящия празник, вратата ѝ бе отворена от Мери Хигинс. Тя със сигурност бе съвършената прислужница. На вид изглеждаше около четиридесетгодишна, със спретнато прибрана черна коса, розови бузи, закръглена фигура и носеше скромна черна рокля с бяла престилка и боне. „Точно както би следвало да изглежда една класическа, старомодна прислужница“, поясни по-късно мис Марпъл. Освен това тя говореше с тих, спокоен и почитителен тон, така различен от силния носов тембър на Гладис.

Мис Лавиния изглеждаше доста по-спокойна от обикновено и макар да съжали, че не можела да си запази място в църквата поради голямата си заетост покрай сестра си, тя все пак дари солидна парична помощ и обеща да изпрати парцалчета за чистене на писци и бебешки чорапки.

Мис Марпъл отбеляза колко добре изглежда тя.

— Мисля, че съм много задължена на Мери и толкова се радвам, че бях достатъчно твърда да се отърва от онова момиче. Мери е направо безценна. Готви чудесно, освен това прислужва прекрасно и поддържа малкия ни апартамент безупречно чист. Всеки ден обръща дюшеците и е наистина много мила с Емили.

Мис Марпъл побърза да се осведоми и за нея.

— О, бедната, напоследък е толкова зле. Разбира се, нищо не може да стори, но понякога наистина ме затруднява. Иска да ѝ се стотви нещо определено, а като ѝ го поднесе, казва, че сега не можела да го яде, после половин час по-късно иска същото, а то вече не става за ядене и трябва наново да се приготвя. Това ни създава наистина доста работа, разбира се, но за щастие Мери никога не възразява. Казва, че била свикнала да прислужва на болни и затова ги разбирала. Това е такова облекчение.

— Боже мой! — възкликна мис Марпъл. — Наистина сте случили с нея.

— Да, така е. Мисля, че Мери ни бе изпратена в отговор на нашите молитви.

— На мен ми се струва — добави мис Марпъл, — прекалено добра, за да е истина. Аз бих... е, щях да бъда малко по-внимателна, ако бях на ваше място.

Лавиния Скинър не можа да схване смисъла на тази забележка и рече:

— О, уверявам ви, правя всичко възможно, за да се чувства тя добре. Не зная какво бих правила, ако напусне.

— Не мисля, че ще си тръгне, преди да се е приготвила за това — рече мис Марпъл и настойчиво изгледа домакинята си.

— Ако човек си няма домашни грижи, голям товар му пада от плещите, нали? — рече мис Лавиния. — А как е вашата малка Една, свикна ли с работата си?

— Справя се съвсем добре. Но не е толкова умела, разбира се. Не и колкото вашата Мери. Но все пак аз знам всичко за Една, защото е от селото.

Докато отиваше към антрето, тя чу как болната капризно извика:

— Този компрес съвсем изсъхна. Доктор Алертън наблегна особено много на това той непрекъснато да се подновява. Хайде, хайде, остави. Искам чаша чай и едно сварено яйце, само три минути и половина, да не забравиш. И прати мис Лавиния при мен.

Изпълнителната Мери излезе от спалнята и се обърна към Лавиния:

— Мис Емили иска да ви види, госпожо. — После отиде да отвори вратата на мис Марпъл, помогна ѝ да си облече палтото и ѝ подаде чадъра изключително любезно.

Мис Марпъл пое чадъра, изтърва го, опита се да го вдигне и си изпусна чантата, която се отвори на пода. Мери любезно събра най-различните дреболии — носна кърпичка, бележник с календарче, старомодно кожено портмоне, два шилинга и три пенса и ментов бонбон без хартиятата. Мис Марпъл реагира с известно смущение.

— О, Боже, трябва да е на момченцето на мисис Клемънт. Помня, че то го смучеше, а после взе чантата ми да си играе с нея. Сигурно го е пъхнало вътре. Лепне ужасно, нали?

— Да го хвърля ли, госпожо?

— О, моля ви. Много ви благодаря.

Мери се наведе да вдигне последния предмет — малко огледалце, при поемането на което мис Марпъл възкликна припряно:

— Какво щастие, че не се е случило!

След това си тръгна, докато Мери чинно стоеше до вратата с напълно безизразно лице, стиснала в ръка лепкавия бонбон.

В продължение на десет дни Сент Мери Мийд трябваше да изтърпява възторга на мис Лавиния и мис Емили от тяхното съкровище.

На единадесетия ден селото се събуди разтърсено от голяма новина.

Съвършената Мери бе изчезнала! Леглото ѝ бе оправено, защото тя не беше преспала в него и входната врата зееше отворена. Беше се измъкнала тихомълком през нощта.

Ала не бе изчезнала само Мери. Липсваха още две брошки и пет пръстена на мис Лавиния, три пръстена, един медальон гривна и четири брошки на мис Емили.

Но това бе само началото на неприятностите.

Младата мисис Деверо се бе разделила с диамантите си, които държеше в едно незаключено чекмедже, а също и с няколко ценни кожи, подарък за сватбата. От индийския съдия и съпругата му бяха взети бижута и пари. А мисис Кармайкъл бе пострадала най-много. Не само, че остана без изключително ценни бижута, но към тях трябваше да прибави още и голяма сума пари, която държеше в апартамента си. Нея вечер Джанет била излязла в почивка, а господарката ѝ имала навик да се разхожда по здрачаване в градината и да хвърля трохи на птичките. Беше съвсем ясно, че Мери — съвършената прислужница — е разполагала с ключове за бравите на всички апартаменти.

Трябва да се признае, че известно злорадство обхвана жителите на Сент Мери Мийд. Мис Лавиния толкова се бе хвалила със своята ненадмината Мери!

— А през цялото време, скъпа, е била най-обикновена крадла!

Последваха интересни разкрития. Мери не само бе изчезнала незнайно къде, ами и агенцията, от която я бяха изпратили и която отговаряше за писмените ѝ препоръки с тревога научи, че онази Мери Хигинс, която се бе обърнала към тях и чиито препоръки те бяха

приели, фактически никога не бе съществувала. Името беше истинско и наистина принадлежеше на една прислужница, която работела при сестрата на някакъв декан, но тази Мери Хигинс водеше спокойно съществуване някъде в Корнуол.

— Цялата работа е измислена дяволски хитро! — бе принуден да признае инспектор Слак. — Ако питате мен, тази жена работи с банда. Преди година имаше подобен случай в Нортъмбърланд. Крадените вещи и до днес не са открити, нито крадлата е заловена. Но както и да е, ние в Мач Бенъм ще се справим по-добре.

На инспектор Слак никога не му беше липсвала самоувереност.

Въпреки това седмиците отминаваха, а Мери Хигинс все още бе на свобода. Напрасно инспектор Слак удвояваше и утрояваше сили в пълен контраст с името си.

Мис Лавиния бе безутешна. Мис Емили толкова се разстрои, толкова се притесни за състоянието си, че всъщност прати да повикат доктор Хейдок.

Цялото село с трепет очакваше да разбере какво мисли той за болестите на мис Емили и нейните жалби, но, естествено, никой не се осмели да попита. Задоволителна информация обаче така или иначе се получи и то чрез мистър Мийк — помощник-аптекаря, който излизаше с Клара — прислужницата на мисис Прайс-Ридли. Стана ясно, че доктор Хейдок бе предписал смес от асафетида^[1] и валериан, която, според мистър Мийк, била обичайно лекарство за симулантите в армията.

Скоро след това се разчу, че мис Емили не одобрила предписаното лечение и заявила, че в това си лошо здравословно състояние била длъжна да замине за Лондон, за да е по-близо до специалистите, които познавали нейния случай. Така и за Лавиния щяло да бъде най-добре, бе заявила тя.

Апартаментът бе обявен, че се дава под наем.

Няколко дни след това мис Марпъл, по-розовяла от вълнение, се отби в полицейския участък в Мач Бенъм и потърси инспектор Слак.

Той никак не я харесваше, но добре знаеше, че полицейският началник, полковник Мелчит, не споделя неговото мнение. Ето защо той я прие доста неохотно.

— Добър ден, мис Марпъл. Какво мога да направя за вас?

— О, Боже — започна мис Марпъл, — боя се, че сте много зает.

— Наистина имам доста работа — рече инспектор Слак, — но мога да ви отделя няколко минути.

— Господи — каза мис Марпъл отново, — надявам се, че ще успея да се изразя по най-подходящ начин. Нали знаете, много е трудно човек да поясни какво има предвид. Не мислите ли? Не, може би с вас не е така. Но, видите ли, моето образование е доста старомодно, главно чрез гувернантки, които преподават епохите на царуването на английските крале и най-обща култура — по книгата на доктор Брюър — трите болести по пшеницата — главня, слана и как беше третата... дали не беше плесен?

— Искате да си говорим за плесени? — попита инспектор Слак и се изчерви.

— О, не, не — мис Марпъл бързо загуби желанието си да говори за плесени. — Казах го просто като илюстрация. А и как се правят игли и други такива. Нали знаете, откъслечни познания, без обаче да те научат как да стигнеш до същността, което се опитвам да постигна в момента. Става дума за прислужницата на мис Скинър — Гладис.

— Мери Хигинс — поправи я инспектор Слак.

— О, да, тя е втората. Но аз имам предвид Гладис Холмс — едно доста нахално и твърде самодоволно момиче, но пък абсолютно честно и е изключително важно всички да разберат това.

— Доколкото знам, срещу нея няма повдигнато обвинение — рече инспекторът.

— Да, знам, че няма... но това е още по-лошо. Защото, нали разбирате, хората продължават да си мислят това-онова. О, Боже, знам, че не мога да се изразявам правилно. Искам да кажа, че е много важно Мери Хигинс да бъде открита.

— Разбира се — рече инспектор Слак. — Имате ли някаква идея?

— Ами, всъщност, да — призна мис Марпъл. — Може ли да ви попитам нещо? Вършат ли ви работа отпечатъци от пръсти?

— А! — рече инспекторът. — Ето тук тя е била изключително изобретателна. Изглежда е работила предимно с гумени ръкавици. И е била много внимателна — избърсала е цялата си спалня и мивката. Не можахме да открием никакви отпечатъци в апартамента.

— А щяха ли да ви бъдат от полза, ако имахте?

— Може би, мадам. Може в Скотланд Ярд да ги разпознаят. Ще добавя, че това не ѝ е първата кражба.

Мис Марпъл живо кимна. Отвори чантата си и извади отвътре едно малко калъфче за визитни картички. В него имаше огледалце, завито в памучен плат.

— Стоеше в чантата ми — поясни мис Марпъл. — Отпечатъците на прислужницата са върху него. Мисля, че са излезли задоволително — тя държа преди това изключително лепкав предмет.

Инспектор Слак се облещи.

— Нарочно ли сте взели отпечатъците й?

— Разбира се.

— Тогава значи сте я подозирали?

— Е, нали разбирате, поразя ме това, че тя е прекалено добра, за да бъде истина. Всъщност казах го и на мис Лавиния. Но тя просто не схвана намека. Боя се, инспекторе, че не вярвам в съществуването на съвършени хора. Повечето хора си имаме недостатъци и къщната работа ги разкрива много бързо.

— Е — рече инспектор Слак, след като се окопоти, — аз съм ви задължен, предполагам. Ще изпратим отпечатъците в Скотланд Ярд и ще видим какво ще ни кажат оттам. — Той спря.

Мис Марпъл леко бе наклонила глава настрани и го гледаше многозначително.

— Предполагам, инспекторе, че не ви е хрумвало да поогледате и по-наблизо.

— Какво искате да кажете, мис Марпъл?

— Много е трудно да се обясни, но когато се натъкнете на нещо необичайно, то веднага хваща окото ви. Въпреки че често пъти необичайните неща могат да се окажат най-обикновени дреболии. През цялото време усещах, че нещо не е наред, имам предвид за Гладис и брошката, нали разбирате. Тя е честно момиче и не би взела брошката. Тогава защо мис Скинър мисли, че тя го е направила? Мис Скинър не е никак глупава! Защо тогава освободи една добра прислужница, след като в днешно време много трудно се намира прислуга? Това беше много необичайно. Затова се зачудих. И доста мислих. И забелязах още едно странно нещо. Мис Емили е хипохондричка, но със сигурност е първата, която не вика доктор. Хипохондриците обожават лекарите, а мис Емили — не.

— Какво предполагате тогава, мис Марпъл?

— Ами предполагам, че мис Лавиния и мис Емили са доста странни личности. Мис Емили прекарва почти цялото си време в една тъмна стая. А ако тази нейна коса не е перука, ще си сменя името! Искам да кажа, че е съвсем възможно слабата, бледа, сивокоса и хленчеща жена и закръглената, чернокоса жена с розови бузи да са едно и също лице. А и както разбрах, никой никога не е виждал мис Емили и Мери Хигинс заедно на едно и също място. Трябвало им е доста време да снемат отпечатъци от всички ключове, да научат колкото се може повече за наемателите и накрая да се отърват от местното момиче. Една нощ мис Емили изчезва в неизвестна посока, за да пристигне на гарата на следващия ден като Мери Хигинс. После, в подходящ момент, Мери Хигинс изчезва и след това настава небивала суматоха. Ще ви кажа къде да я намерите, инспекторе. На дивана на мис Емили Скинър. Ако не ми вярвате, вземете нейните отпечатъци, но ще видите, че съм права. Двойка ловки крадли — ето това са сестрите Скинър. И без съмнение са във връзка с опитни прекупвачи, магазини за крадени вещи, разни нелегални черни канали или както там им казвате. Но този път няма да се отърват безнаказано! Няма да позволя едно момиче — образец за честност в селото — да бъде очернено по такъв начин! Гладис Холмс е чиста като роса и всички трябва да го знаят. Всичко хубаво! — И преди инспектор Слак да се опомни, мис Марпъл гордо напусна стаята.

— Брей! — промърмори той. — Интересно дали е права?

Скоро откри, че за кой ли път мис Марпъл бе права. Полковник Мелчит поздрави Слак за добре свършената работа, а мис Марпъл покани Гладис на чай заедно с Една и ѝ обърна сериозно внимание, че когато следващия път си намери добра работа, трябва да гледа да се задържи на нея.

[1] Смола, която се употребява в народната медицина за прогонване на болестта. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.